

Čovjek - daska

Daniel Radočaj

tari Bepo je nekoć bio stolar. Držao je malu, ali prvoklasnu radnju na kraju sela. Kod njega su namještaj naručivali svi, pa čak i neka gospoda iz velikog grada.

U slobodno vrijeme, znao bi on izrađivati frule ili već kakva druga svirala koja bi vječito dijelio razigranoj djeci svojih dobrih komšija. Iako sretno oženjen Katom, tada najljepšom djevojkom iz sela, djecu nikada nije imao. Lijepa Kata jednostavno nije mogla zatrudnjeti. No, to nimalo nije utjecalo na iskrenost njegove ljubavi.

Onda je tog kobnog jutra, dok je entuzijastično rezbario drvom, iz neba prolomio, u tom selu još neviđen, pljusak. Lijepa Kata je izjurila u dvorište pokupiti rublje. Radišna i vrijedna, nije mogla dopustiti da se gotovo osušeno rublje nanovo smoči. Dok ga je žurno uguravala u pletenu košaru, u jedan od dva velika hrasta, među kojim je štrik bio naizgled bezazleno razvučen, udario je grom. Od siline udarca prestrašeni Bepo, osjetivši neku zlu slutnju, pogleda kroz prozor. Pod plamtećim je hrastom, lijepa Kata ležala mrtva.

Odonnda se, rekoše ljudi, Bepo potpuno povukao iz društvenog života. Iz krhotina je kobnog hrasta uspio izvući omanju dasku, na kojoj je zavidnim krasopisom izdubio Katino ime. To je bio njegov posljednji stolarski pothvat. A tu dasku nosi uvijek i svugdje sa sobom. Zlobnici kažu i obaviti veliku nuždu.

Katkad, Bepo svrati na konjačić u *Seosku gostionicu*. Neobrijan, nepodšišan, prljav i uvijek pripit. Separira se, od ostalog svijeta, s daskom, za šank. Nju zalije prvim žljukom, pa naskap istrese ostatak. Prije no što se izgubi u noć, o svoju dasku, stisnutom pesnicom, uvijek pokuca tri puta, a zatim progunda: *Bio je to predivan hrast!...*

Pojedina su ga djeca, koja ne znaju njegovu častu prošlost, na račun daske, podrugljivo zadirkivala. On bi ih potpuno ignorirao, stoga im je valjda ubrzo i dosadio kao vid zabave. Ili su se možda napokon navikli na njega kao pojavu. Na tog pomalo luckastog *čovjeka – dasku*.

Jednog su jutra tako, zemljoradnici, pjesmom, odlazeći na polja, s puta djeli kako u dvorištu, pod divovskim hrastom, čovjek – daska mrtav leži. Pričalo se da je tog dana kada ga je srce izdalo, na licu imao blažen osmijeh. Kao onda, dok je lijepa Kata bila živa. A oni koji znaju, tvrde da su ga pod tim hrastom našli baš u onoj istoj pozi kao i tada nesretnu Katu. Stoga si je praznovjeran narod dao zaključiti kako ga je to lijepa Kata napokon pozvala k sebi. A u selu i dan danas, usmenom predajom svojih baka, svaka unučica u selu zna, da

ukoliko svog dragana pod tim hrastom bude poljubila, od njega je navijek ništa rastaviti neće.

O AUTORU:

Daniel Radočaj rođen je 1979. godine u Puli. Svoje aforizme, poeziju i kratke priče objavljivao je po mnogobrojnim kulturološkim tiskovinama širom ex-Yu, a za prozne radove je nekoliko puta nagrađivan od strane stručnih žirija. U nakladi književnog kluba "Branko Miljković" iz Knjaževca, 2006. objavio je zbirku proznih stihova "Četrdeset i četiri plus šezdeset deveta". Član je Hrvatskog književnog društva. Diplomirao ekonomiju.